

PRESUDA SUDA

1. srpnja 1969. (*)

U predmetu 24-68,

Komisija Europskih zajednica, koju zastupa i Sandro Gaudenzi, u svojstvu agenta, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u uredu Emilea Reutera, pravnog savjetnika Komisije, 4, boulevard Royal,

tužitelj,

protiv

Talijanske Republike, koju zastupa Adolfo Maresca, ovlaštenu ministar, u svojstvu agenta, uz asistenciju Pietra Peronacija, zamjenika *Avvocato generale dello Stato*, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u sjedištu veleposlanstva Italije,

tuženik,

povodom tužbe za utvrđenje da je Talijanska Republika povrijedila obveze koje ima na temelju Ugovora o osnivanju Europske ekonomske zajednice naplatom davanja pod nazivom statistička pristojba („diritto di statistica”) na robu koja se izvozi u druge države članice u suprotnosti s člankom 16. navedenog Ugovora i naplatom davanja pod nazivom statistička pristojba na robu koja podliježe uredbama Vijeća o određenim zajedničkim organizacijama poljoprivrednih tržišta i koja se uvozi iz drugih država, u suprotnosti s navedenim uredbama,

SUD,

u sastavu: R. Lecourt, predsjednik, A. Trabucchi i J. Mertens de Wilmars (izvjestitelj), predsjednici vijeća, A. M. Donner, W. Strauß, R. Monaco i P. Pescatore, suci,

nezavisni odvjetnik: K. Roemer,

tajnik: A. Van Houtte,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Komisija je na temelju članka 169. Ugovora podnijela tužbu Sudu za utvrđenje da je naplatom statističke pristojbe na robu koja se izvozi u druge države članice Talijanska Republika povrijedila obveze koje ima na temelju članka 16. Ugovora o osnivanju Europske ekonomske zajednice.
- 2 Tom tužbom nadalje se traži da se utvrdi da je naplatom statističke pristojbe na robu koja podliježe uredbama Vijeća o određenim zajedničkim organizacijama poljoprivrednih tržišta i koja se uvozi iz drugih država članica Talijanska Republika povrijedila obveze koje ima na temelju odredaba članka 189. Ugovora o EEZ-u u vezi s člankom 21. stavkom 1. Uredbe br. 120/67/EEZ, člankom 19. stavkom 1. Uredbe br. 121/67/EEZ, člankom 13. stavkom 1. Uredbe br. 122/67/EEZ, člankom 13. stavkom 1. Uredbe br. 123/67/EEZ, člankom 22. stavkom 1. Uredbe br. 804/68/EEZ, člankom 22. stavkom 1. Uredbe br. 805/68/EEZ, člankom 23. stavkom 1. Uredbe br. 359/67/EEZ i člankom 3. stavkom 1. Uredbe br. 136/66/EEZ.

Pojam davanja s istovrsnim učinkom

- 3 U skladu s člankom 9. Ugovora o EEZ-u Zajednica se temelji na carinskoj uniji koja se zasniva na zabrani carina i svih davanja s istovrsnim učinkom među državama članicama te donošenju Zajedničke carinske tarife u njihovim odnosima s trećim zemljama.

Člankom 12. zabranjuje se uvođenje novih uvoznih ili izvoznih carina ili davanja s istovrsnim učinkom.

U skladu s člancima 13. i 16. carine i davanja s istovrsnim učinkom na uvoz i izvoz koji su na snazi među državama članicama ukidaju se na način utvrđen u tim člancima.

- 4 Položaj tih članaka na početku dijela Ugovora koji je rezerviran za temelje Zajednice, pri čemu se članak 9. nalazi na samom početku glave o slobodnom kretanju robe, a članci 12., 13. i 16. na početku odjeljka o ukidanju carina među državama članicama, dovoljan je da pokaže temeljnu ulogu zabrana koje su u njima utvrđene.

Te su odredbe toliko značajne da se Ugovorom namjeravalo spriječiti svaku mogućnost propusta u njihovoj provedbi te onemogućiti njihovo izbjegavanje korištenjem različitih carinskih i fiskalnih praksi.

- 5 Stoga je u članku 17. utvrđeno da se zabrane iz članka 9. primjenjuju i na carine fiskalne naravi.

Cilj je članka 95., koji se nalazi u dijelu Ugovora „Politika Zajednice” [neslužbeni prijevod] i u poglavlju o poreznim odredbama, popuniti sve praznine koje zbog fiskalnog postupka mogu nastati u utvrđenim zabranama tako da se zabrani uvođenje nacionalnih poreza na uvezene proizvode koji su viši od poreza na domaće proizvode.

- 6 U Ugovoru se u pogledu zabrane uvođenja carina ne pravi razlika među robom ovisno o tome konkurira li ona proizvodima zemlje uvoznice ili ne.

Stoga svrha ukidanja carinskih prepreka nije samo ukloniti njihovu zaštitnu narav; naprotiv, Ugovorom se nastojalo dati opće značenje i učinak pravilu ukidanja carina i davanja s istovrsnim učinkom kako bi se osiguralo slobodno kretanje robe.

- 7 Iz sustava u cjelini te iz opće i apsolutne naravi zabrane svih carina primjenjivih na robu koja se kreće među državama članicama proizlazi da su carine zabranjene neovisno o svim razmatranjima svrhe zbog koje su uvedene i o namjeni prihoda ostvarenih od njih.

Opravdanje te zabrane temelji se na činjenici da svako novčano davanje, makar i minimalno, uvedeno na robu uz obrazloženje da ona prelazi granicu čini prepreku kretanju takve robe.

- 8 Cilj je proširenja zabrane carina na davanja s istovrsnim učinkom dopuniti zabranu prepreka trgovini proizišlih iz tih carina i povećati njezinu učinkovitost.

Uporabom tih dvaju komplementarnih pojmova stoga se nastoji izbjeći da se u trgovini među državama članicama uvedu novčana davanja na robu u prometu unutar Zajednice uz obrazloženje da ta roba prelazi nacionalnu granicu.

- 9 Stoga, kako bi se davanju pripisao istovrsni učinak kao carina, važno je taj učinak razmotriti s obzirom na ciljeve Ugovora u dijelovima, glavama i poglavljima u kojima se nalaze članci 9., 12., 13. i 16., osobito u odnosu na slobodno kretanje robe.

Slijedom toga, svako novčano davanje, makar i minimalno te neovisno o njegovoj namjeni i načinu primjene, koje je jednostrano uvedeno na domaću ili stranu robu uz obrazloženje da ta roba prelazi granicu i koje nije carina u užem smislu jest davanje s istovrsnim učinkom u smislu članaka 9., 12., 13. i 16. Ugovora, čak i ako nije uvedeno u korist države, nema diskriminirajući ili zaštitni učinak te proizvod na koji se davanje uvodi ne konkurira domaćem proizvodu.

- 10 Iz svih navedenih odredaba te iz njihova odnosa s drugim odredbama Ugovora proizlazi da zabrana novih carina ili davanja s istovrsnim učinkom, koja je povezana s načelom slobodnog kretanja robe, čini temeljno pravilo kojim, ne dovodeći u pitanje druge odredbe Ugovora, nisu dopuštena izuzeća.

- 11 Iz članaka 95. i sljedećih proizlazi da pojam davanja s istovrsnim učinkom ne uključuje poreze koji su unutar države uvedeni na isti način na slične ili usporedive domaće proizvode ili koji su barem, u nedostatku takvih proizvoda, obuhvaćeni okvirom općih nacionalnih poreza ili čija je svrha nadoknaditi takve nacionalne poreze unutar ograničenja utvrđenih Ugovorom.

Iako nije isključeno da u određenim okolnostima posebna usluga koja je stvarno pružena može biti predmet naknade za moguće proporcionalno plaćanje za predmetnu uslugu, to se može primijeniti samo u posebnim slučajevima koji ne mogu dovesti do izbjegavanja odredaba članaka 9., 12., 13. i 16. Ugovora.

Sporno davanje

- 12 Tuženik na početku ističe da je Komisija pogrešno podijelila statističku pristojbu na dva različita pojma, jedan koji se odnosi na uvoz i drugi koji se odnosi na izvoz, i da bi pravnu prirodu spornog davanja trebalo ocijeniti uzimajući u obzir njegovu pravu narav bez podjele na dva različita davanja.

Okolnost da se statistička pristojba naplaćuje pri svakom prelasku robe preko granice, neovisno o tome je li riječ o izvozu ili uvozu ili domaćoj ili stranoj robi, *ipso facto* isključuje svaku mogućnost da se ta pristojba smatra davanjem s istovrsnim učinkom kao carine jer su isključeni svaki učinak zaštite domaće proizvodnje i svaki diskriminirajući učinak.

- 13 Suprotno tomu, Komisija spornu pristojbu ocjenjuje kao dva različita davanja s istovrsnim učinkom kao uvozna odnosno izvozna carina koja imaju zaštitni ili diskriminirajući učinak, makar on bio minimalan.

- 14 Za njegovu kvalifikaciju u skladu s Ugovorom nije bitno tretira li se sporno davanje kao opće davanje ili kao dva različita davanja, jedno izvozno i drugo uvozno.

Budući da se općenito naplaćuje na svu robu koja prelazi granicu, predmetnim davanjem otežava se tumačenje kojemu Ugovor teži i stoga ono ima istovrsni učinak na slobodno kretanje robe kao carina.

Vrlo niskom stopom davanja ne može se promijeniti njegova kvalifikacija u odnosu na načela Ugovora prema kojima nije dopušteno da se pri provjeri zakonitosti tih davanja kriteriji koji se temelje na naravi davanja zamijene kvantitativnim kriterijima.

- 15 Talijanska vlada nadalje tvrdi da je sporna pristojba naknada za pruženu uslugu i kao takva ne može se smatrati davanjem s istovrsnim učinkom.

Prema mišljenju talijanske vlade cilj je predmetnih statistika točno utvrditi stvarno kretanje robe i, posljedično, promjene situacije na tržištu.

Apsolutnom točnošću tako dobivenih informacija uvoznicima se osigurava bolji konkurentski položaj na talijanskom tržištu, a izvoznici uživaju istu pogodnost u inozemstvu.

Posebne pogodnosti koje gospodarski subjekti ostvaruju ispitivanjima opravdavaju njihovo financiranje te javne usluge i, osim toga, dokazuju da je sporna pristojba po svojoj naravi naknada.

- 16 Predmetne statističke informacije korisne su za gospodarstvo u cjelini i za, među ostalim, nadležne uprave.

Čak i ako bi se zahvaljujući njima osobito poboljšao konkurentski položaj uvoznika i izvoznika, statistike su i dalje pogodnost koja je toliko općenita i teška za ocijeniti da se sporno davanje ne može smatrati naknadom za određenu stvarno osiguranu pogodnost.

- 17 Iz prethodno navedenih razmatranja proizlazi da se u mjeri u kojoj se sporno davanje naplaćuje na uvoz protivni članku 16. Ugovora.

- 18 Kad je riječ o statističkoj pristojbi na uvoz iz drugih država članica proizvoda koji podliježu uredbama o zajedničkoj organizaciji tržišta, prethodno navedenim odredbama tih uredbama zabranjuje se naplata svih carina ili davanja s istovrsnim učinkom u trgovini među državama članicama.

Pojam „davanje s istovrsnim učinkom” kojim se dopunjuje pojam „carina” preuzet je u prethodno navedenim uredbama iz članaka 9., 12. i 13. Ugovora.

Ništa što je propisano u tim uredbama ne dovodi do zaključka da je njihova namjera tom pojmu dodijeliti značenje koje je različito od onoga koje on ima u okviru samog Ugovora, osobito jer se tim uredbama nastoje, uzimajući u obzir posebne uvjete za uspostavu zajedničkog tržišta poljoprivrednih proizvoda, ostvariti isti ciljevi kao i člancima od 9. do 13. Ugovora koji se njima provode.

- 19 U skladu s člankom 189. Ugovora te su uredbе u cijelosti obvezujuće i izravno se primjenjuju u svim državama članicama.

Povredom njihovih odredaba tuženik je povrijedio obvezu iz Ugovora.

Troškovi

- 20 Sukladno članku 69. stavku 3. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je snositi troškove.

Tuženik nije uspio u svojem tužbenom zahtjevu.

Slijedom navedenog,

uzimajući u obzir postupovne akte;

saslušavši izvještaj suca izvjestitelja;

saslušavši stranke;

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika;

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju EEZ-a posebice članke 3., 9., 12., 13., 16., 38., 169. i 171.;

uzimajući u obzir Protokol o Statutu Suda EEZ-a;

uzimajući u obzir Poslovnik Suda Europskih zajednica;

SUD

odbacujući sve druge ili suprotne zahtjeve, proglašava i presuđuje:

- 1. Naplatom davanja na izvoz u druge države članice Zajednice koja je predviđena člankom 42. Uredbe predsjednika Republike br. 723 od 26. lipnja 1965. Talijanska Republika povrijedila je obveze koje ima na temelju članka 16. Ugovora o osnivanju Europske ekonomske zajednice.**
- 2. Naplatom davanja na uvoz iz drugih država članica koja je predviđena člankom 42. Uredbe predsjednika Republike br. 723 od 26. lipnja 1965. za robu koja podliježe uredbama Vijeća o određenim zajedničkim organizacijama poljoprivrednih tržišta Talijanska Republika povrijedila je obveze koje ima na temelju članka 189. Ugovora i članka 21. stavka 1. Uredbe br. 120/67/EEZ, članka 19. stavka 1. Uredbe br. 121/67/EEZ, članka 13. stavka 1. Uredbe br. 122/67/EEZ, članka 13. stavka 1. Uredbe br. 123/67/EEZ, članka 22. stavka 1. Uredbe br. 804/68/EEZ, članka 22. stavka 1. Uredbe br. 805/68/EEZ, članka 23. stavka 1. Uredbe br. 359/67/EEZ i članka 3. stavka 1. Uredbe br. 136/66/EEZ.**
- 3. Tuženiku se nalaže snošenje troškova.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourg 1. srpnja 1969.

[Potpisi]

---

* Jezik postupka: talijanski